

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **N. R. A. S.**
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2018 č. j. OAM-1031/ZA-ZA04-P05-PD1-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž mu podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v řízení nebyly zjištěny aktuální a přesné informace o zemi původu, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovanému vytýkal, že rozhodnutí opřel především o informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017 č. j. 913285/2017-LPTP. Podle něj informace poskytnuté zastupitelským úřadem Kuby nemohou naplňovat podmínky ust. § 23c zákona o azylu, neboť nelze očekávat, že by úřad země původu sám přiznával porušování lidskoprávních závazků. Podotkl, že se nemůže obrátit na zastupitelský úřad vlasti, aby si informaci obstaral a ověřil. Konzulární informaci zastupitelského úřadu Kuby

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v České republice označil za netransparentní, nevyváženou a nedůvěryhodnou. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne č. j. 1 Azs 105/2008-81. Dále měl za to, že použité informace nejsou aktuální. Podle něj žalovaný sice shromáždil i aktuální zprávy, ale s těmi nijak neoperoval, své úvahy opíral pouze o výše uvedené problematické informace. Vzhledem k uvedenému považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018 č. j. 4 Az 68/2017-58.

3. Nesouhlasil s tím, že by doplňkové ochrany již nebylo třeba s tím, že i nadále mu hrozí špatné zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle něj postupoval žalovaný v rozporu s ust. § 53a odst. 4 ve spojení s ust. § 17a odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o azylu. Byl toho názoru, že žalovaný neprovedl hodnocení závažnosti a trvalosti změn v zemi jeho původu. Zmínil též povinnost správního orgánu posuzovat situaci každé osoby požívající doplňkové ochrany individuálně. Namítal, že žalovaný vůbec nehodnotil, jaký vliv na jeho situaci má skutečnost, že i jeho rodiče trvale pobývají mimo území Kubu.
4. Odkázal na kubánský migrační zákon, který stanovuje, jaká práva ztrácí kubánský občan, pokud opustí kubánské území a nevrátí se do 24 měsíců. Pokud by se chtěl emigrant vrátit trvale na Kubu a získat zpět všechna práva, musí podstoupit proces tzv. dobrovolné repatriace, který pro něj i jeho rodinu a přátele, kteří se za něj zaručí, znamená, že budou stále sledováni. Namítal také, že jako důkaz byla vzata cizozemská veřejná listina (kubánský migrační zákon), která nebyla provedena v souladu s ust. § 53 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Řízení je tedy podle něj zatíženo nezákonností důkazního prostředku. Pojednal též o odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu, k čemuž poukázal na zásady, které ovládají správní řízení.
5. K situaci na Kubě upozornil na to, že tam nemají přístup mezinárodní pozorovatelé, aby posoudili míru dodržování lidských práv kubánskou vládou. Odkázal na výroční zprávu Amnesty International za rok 2017, ze které vyplývá i to, že na Kubě dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení. Tuto skutečnost však dle něj žalovaný do svých úvah nezahrnul, a to v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu.
6. Shrnl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, skutkový stav je třeba náležitě zjistit, učiněné závěry nemají oporu ve spisu, použité podklady o situaci na Kubě jsou nedůvěryhodné a neaktuální. Dodal, že v případě návratu na Kubu by mu hrozily restriktce, jednak jako sankce za dlouhodobou nepřítomnost, jednak za to, že žádal v zahraničí o mezinárodní ochranu. Za více než 11 let života v České republice si zde vytvořil silné společenské a rodinné vazby. Uzavřel zde manželství, hodlá přijmout svou dceru za vlastní, cítí se tu být doma. Jeho pracovní výsledky svědčí o vysokém stupni integrace do české společnosti.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s obsahem žalobních námitek. Uvedl, že při svém rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Měl za to, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu a že své rozhodnutí patřičně odůvodnil. Byl přesvědčen o zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobci umožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, příp. navrhnout další podklady. Byl toho názoru, že s materiály, které doložil žalobce, se řádně vypořádal. Nynější námitky žalobce podle něj

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nejsou způsobilé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Argumentaci žalobce týkající se porušení ust. § 23c zákona o azylu považoval za neopodstatněnou, shromážděné podkladové materiály neodporují charakteristikám daného ustanovení. Ke konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v České republice poznamenal, že informace se týká vymezení a podmínek poskytování konzulárních služeb pro kubánské občany v naprosto obecné rovině bez vazeb na jakoukoli konkrétní osobu, rovněž pořízený překlad 44. čísla Úředního věstníku Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 obsahuje obecně platné kubánské předpisy, nemá jakoukoli bezprostřední vazbu na osobu žalobce. Pokud jde o hodnocení významu a trvalosti změn na Kubě, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 369/2017-41. Konstatoval, že vycházel z konkrétních okolností případu, z žalobcových výpovědí lze zjistit, že na Kubě nebyl trestně stíhán, neuváděl skutečnosti, pro které by bylo možné ho hodnotit jako kritika režimu či osobu, o kterou by kubánské státní orgány měly mít zvýšený zájem. Podotkl, že dle sdělení žalobce při pohovoru žije jeho rodina na Kubě, v žalobě uvedená poznámka o tom, že rodiče žalobce pobývají mimo kubánské území, je tak v rozporu s tím, co bylo řečeno v průběhu správního řízení. Připomněl, že žalobce je rozvedený, s jinou ženou, o jejíž dceři uvádí, že je jejím otcem, má potíže a nežije s ní ve společné domácnosti. Žalobce není zapsán v rodném listě dítěte, vztah mezi ním a její matkou je proměnlivý, dceru dva roky neviděl, nic na ni neplatí. Žalovaný upozornil na to, že nelze předpokládat, že by žalobce v případě návratu nebyl schopen obstarat si prostředky na své živobytí práci. Dodal, že zájem setrvat na zdejším území z pracovních důvodů je třeba realizovat za splnění podmínek daných zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Poznamenal, že žalobce svou vlast bez problémů navštívil, tvrzené obavy označil za účelové a spekulativní. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 5. 2016 č. j. OAM-1031/ZA-ZA04-VL18-2015 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě, konkrétně dne 9. 5. 2018, požádal žalobce o prodloužení doplňkové ochrany. Jako důvod uvedl, že v České republice žije již 10 let. Platnost jeho dokladu končí a bez něj nemůže pracovat. Na Kubě je situace špatná.
11. Při pohovoru dne 31. 7. 2018 žalobce sdělil, že v roce 2007 žádal o mezinárodní ochranu, v březnu roku 2008 mu byla udělena doplňková ochrana. Domníval se, že důvodem byla ekonomická situace, potřeboval pomáhat své rodině. Poté se oženil a měl nový dokument, pak se rozvedl a snažil se zajistit si zde jiné oprávnění k pobytu, ale protože nedostal odpovědi, opět požádal o udělení mezinárodní ochrany. Celkově je v České republice již 11 let, teď žádá o dvouleté prodloužení. Podle něj je situace ve vlasti stejná, nic se nezměnilo, ekonomická situace je totožná. Na Kubě má rodinu, je Kubánec a pozná, když se země mění. V případě návratu do země původu má obavy ze špatné ekonomické situace, z tohoto důvodu z Kuby odešel, pomáhá odsud své rodině. Informace o vlasti čerpá od rodiny, ze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

sociálních sítí, v televizi nejsou objektivní informace. Na Kubě žijí jeho rodiče i další členové rodiny. V České republice má dceru, má problémy s její matkou. Před časem mu zemřela prababička, tak jel do vlasti na pohřeb. Ověřil si, že se na Kubě nic nezměnilo. S rodinou je v kontaktu jednou za týden, telefonují si, má tam i bratra, bratrance, synovce a neteře. Má dva bratry a dvě sestry, jeden z bratrů žije ve Spojených státech amerických, ostatní jsou na Kubě. Na Kubě byl měsíc a půl. Žádné problémy neměl, na to tam byl krátce, ale samozřejmě potíže nastat mohou, protože na Kubě se nedodržují zákony, lidé tam nemají žádná práva, není tam svoboda projevu. Cestoval na český pas pro cizince, z Prahy letěl do Amsterdamu a pak na Kubu. Při letištních kontrolách problémy neměl. V případě návratu by nemohl využít pomoci od příbuzných či známých, jeho matka je lékařka a její plat je 20 dolarů měsíčně, proto je mimo svou zemi, aby si mohl zajistit důstojný život i své rodině. Je tam špatná ekonomická situace, všichni, co odchází z Kuby, to dělají proto, aby pomohli své rodině. Rodiče spolu nežijí, každý má svůj domek v Havaně. V České republice sdílí domácnost se spolubydlícím, s Mexičanem, se kterým i pracuje. Žalobce má dvě práce, v jedné restauraci je šéfkuchařem, v druhé pracuje jako DJ. Má zde dceru, v jejím rodném listě však není uveden jako otec. Dcera má příjmení po matce, které si nepamatuje. Její matka je Češka. V minulosti byl ženatý, ale s jinou ženou, než s tou, se kterou má dítě. S matkou dcery nežije. Měl s ní potíže, teď spolu již komunikují. Dcera bydlí se svou matkou a s jejími rodiči. Dceru dva roky neviděl, ani na ni finančně nepřispívá. V současnosti zvažují, že by byl žalobce dodatečně dopsán do rodného listu jako její otec. Absolvoval kurz českého jazyka, má půjčku v bance, má zde bankovní účet, sociální pojištění. Pracuje, platí vše, co je potřeba, dodržuje vše. Je vděčný za to, že zde může být, za veškerou pomoc, že může zlepšit svůj život. Žije zde již 11 let. Měl dočasný pobyt od 2008 do roku 2013, řízení ale nevedlo k žádnému výsledku, proto opět požádal o udělení mezinárodní ochrany. Chce zde zůstat legálně, ale nedaří se mu vyřídit doklady. Předložil písemnosti týkající se jeho žádosti o povolení k pobytu (potvrzení o podání žádosti o prodloužení povolení k přechodnému pobytu ze dne 10. 10. 2013, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 3. 2018 č. j. OAM-12062-15/TP-2017, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 3. 8. 2017). Jeho zdravotní stav je dobrý, má astma.

12. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Kuba – Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – zákonné nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976, nařízení č. 305: novelizované nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, nařízení č. 306: „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Kubě, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Kubě, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kubě.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

13. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 19. 9. 2018 žalobce uvedl, že zde žije již 11 let, vždy se mu tady líbilo, je zde spokojený, nemá potřebu někam cestovat. Jediné, co si přeje, je prodloužení pobytu v České republice, mít oficiální doklad a dál pracovat. Poděkoval za to, že zde může být. Chce pokračovat v životě v České republice, v roce 2013 a 2018 žádal o trvalý pobyt, chce zde pokračovat. Má tady rodinu, dceru. S obsahem podkladů se seznámit nechtěl, dále uvedl, že doklady o žádosti o trvalý pobyt má, má také smlouvu o nájmu, pracovní smlouvu, všechny doklady týkající se pobytu v České republice. Vše platil, aby zde byl legálně. Trvalý pobyt mu nedali, protože měl přerušovaný pobyt, nebyl zde pět let bez přerušení. Všechny dokumenty má doma, rád by je doložil a dokázal, že je schopen se o sebe postarat, uživit se. Vyjádřil vděk za pomoc, doufá, že mu bude doplňková ochrana prodloužena. Ve stanovené lhůtě žalobce předložil dokumenty týkající se jeho života na území České republiky, např. oddací list, osvědčení o rekvalifikaci ve vzdělávacím programu český jazyk pro cizince, úroveň začátečník, pracovní smlouvy. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 10. 2018 č. j. OAM-1031/ZA-ZA04-P05-PD1-2015 nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.
14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
16. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný shromáždil dostatek aktuálních a objektivních informací o situaci na Kubě, které odpovídají požadavkům uvedeným v ust. § 23c písm. c) zákona o azylu, podle kterého *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.* Pokud jde o námitky žalobce týkající se nevyváženosti a netransparentnosti konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, zdejší soud jim nemůže přisvědčit. Daná konzulární informace obsahuje údaje o službách poskytovaných kubánským občanům, např. o postupu při žádosti o vydání nového cestovního pasu. Nejedná se o informace, kterými by byla jakkoli hodnocena situace na Kubě. Soud je tedy toho názoru, že nelze pochybovat o důvěryhodnosti či vyváženosti těchto informací.
17. Co se týče aktuálnosti informací, které sloužily jako podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, soud nemá za to, že by konzulární informace ze dne 14. 11. 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP byly neaktuální. Žalobce podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany dne 9. 5. 2018, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 10. 2018. Konzulární informace sice

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pochází z doby cca rok a 11 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí, avšak jak již bylo uvedeno, obsahuje především informace technického rázu, tedy popis konzulárních služeb pro kubánské občany a postupu při jejich využívání. Informace Ministerstva zahraničních věcí pochází z doby cca rok a sedm měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí. Ani v tomto případě nelze konstatovat, že by se jednalo o informace, které nepocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí a které by bylo možné hodnotit jako neaktuální. Nadto při posuzování aktuálnosti shromážděných podkladů nelze vycházet pouze z časového údaje, záleží zejména na tom, zda v mezidobí došlo ke změně okolností (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25). Soud poukazuje na to, že žalobce ve své žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by plynulo, že použité informace neodpovídají současné situaci na Kubě. Pokud jde o námitku žalobce, že z výroční zprávy Amnesty International za rok 2017 plyne, že na Kubě stále dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení, zdejší soud zdůrazňuje, že svévolně zatýkáni byli především političtí oponenti a kritici režimu, žalobce ani jeho příbuzní však dle jeho slov politicky aktivní nikdy nebyli. Dle názoru soudu tak tato zpráva nevyvrací závěry učiněné žalovaným.

18. Městský soud v Praze dále uvádí, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí zejména o informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, ve které se pojednává specificky o situaci kubánských občanů po návratu do vlasti ze zahraničí. Soud připomíná, že doplňková ochrana podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu byla žalobci udělena z důvodu, že v případě návratu do země původu, je situace na Kubě natolik neuspokojivá, že nelze vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy (srov. str. 7 rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016 č. j. OAM-1031/ZA-ZA04-VL18-2015). Na základě shromážděných podkladů o situaci na Kubě, především informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017, dospěl žalovaný k závěru, že na Kubě došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí poukázal na změnu kubánského migračního zákona ze dne 26. 10. 2012 a s odkazem na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017 konstatoval: *„Nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí a současně je toto nové znění migračního zákona v drtivé většině kubánskými orgány respektováno, k nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v ojedinělých případech, které se týkají opozičních aktivistů, počet takových případů ovšem není příliš vysoký. (...) MZV ČR neeviduje žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti. Rovněž nemáme žádnou informaci o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů těchto osob. ZÚ Havana nemá informace o tom, že by je kubánské orgány v zahraničí systematicky sledovaly v souvislosti s jejich případným podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Podle ZÚ Havana kubánské úřady v drtivé většině případů nesledují soustavně osoby, které se vracejí po dlouhodobém pobytu v zahraničí zpět do vlasti. Pokud tyto osoby neporušili ustanovení migračního zákona, za které mohou být ukládány sankce nebo omezení, tak jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí nemá na další život na Kubě negativní vliv. Podle zjištění ZÚ Havana nemají takové osoby zásadní problém s reintegrací a zpravidla nejsou omezováni v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému nebo na trh práce. Podle informací z Výroční*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zprávy Human Rights Watch 2018 z 18. ledna 2018 není nutnost mít pro vycestování ze země výjezdní vízum, a to již od roku 2013, kdy nabyly účinnosti reformy týkající se vycestování. Výjezdní víza sloužila v minulosti jako prostředek, jímž bylo lidem kritizujícím vládu a jejich rodinám odíráno právo cestovat. Mnoho lidí, kterým nebylo dříve dovoleno cestovat, mohou zemi opustit a to i včetně obránců lidských práv a nezávislých bloggerů. (...) Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací o situaci na Kubě, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenované došlo na Kubě k podstatným změnám v možnosti vycestování a návratů kubánských občanů do vlasti, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy.“

19. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45, ve kterém se uvádí: „Nejvyšší správní soud již v minulosti posuzoval rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany občance Kubánské republiky odůvodněné podobně jako v projednávaném případě, přičemž dospěl k závěru, že „skutečnost, že žalovaný v minulosti doplňkovou ochranu stěžovatelce udělil, a poté rozhodl o jejím neprodloužení, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nový migrační zákon byl v Kubánské republice přijat již v roce 2012 (s účinností od počátku roku 2013), tedy před vydáním prvního rozhodnutí, kterým byla doplňková ochrana stěžovatelce udělena. Je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí. Pokud navíc v zemi původu dojde ke změně zákona, která může mít vliv na okolnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany, je na místě jistá obezřetnost správního orgánu ohledně zkoumání, zda se tato formální změna promítne též adekvátním způsobem v jednání státních orgánů. [...] Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracejícím se osobám, ve sporném případě tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 14. března 2018 č. j. 6 Azs 369/2017 - 41). Nejvyšší správní soud nezjistil přiměřenou pravděpodobnost, že by tehdejší stěžovatelka byla po návratu na Kubu uvězněna nebo že by u ní bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení pouze v důsledku skutečnosti, že byla v postavení emigranta (stejně jako stěžovatel). Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. března 2017, z níž vycházel žalovaný i v nyní projednávané věci, totiž vyplývá, „že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídit obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek“ (kromě citovaného usnesení srov. též rozsudek ze dne 29. května 2019 č. j. 6 Azs 335/2015 - 35 a usnesení ze dne 6. června 2019 č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze dne 16. října 2018 č. j. 2 Azs 200/2018 - 36, ze dne 24. července 2019 č. j. 4 Azs 112/2019 - 46). Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato judikatura tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky.“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

20. V případě žalobce nebyly shledány žádné specifické okolnosti, které by mu bránily v návratu do vlasti. Žalobce ani nikdo z rodiny nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Svou vlast opustil v roce 2007 z ekonomických důvodů, v roce 2018 během měsíců února a března Kubu bez jakýchkoliv potíží navštívil, neměl žádné problémy při letištní kontrole ani při odbavení. Na Kubě žije celá jeho rodina (rodiče, tři sourozenci, bratranec, synovec a neteř). Není tedy pravda, že by rodiče žalobce pobývali trvale mimo území Kubu, jak žalobce tvrdil ve své žalobě.
21. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl v průběhu správního řízení. Věnoval se otázce zdravotního stavu žalobce, který je dobrý, žalobce není vážně nemocen, léčí se pouze s astmatem. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl, že by ho toto onemocnění omezovalo v každodenních aktivitách, že by mu na Kubě nemohla být poskytnuta potřebná léčba (srov. str. 6 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se zabýval též délkou pobytu žalobce na území České republiky i skutečností, že zde má dceru. Žalovaný konstatoval, že vztah žalobce s dcerou nelze považovat za natolik dlouhodobý a intenzivní, aby jeho vycestováním mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky. Dcera žalobce žije se svou matkou, žalobce ji dva roky neviděl, finančně na ni nepřispívá, nezná ani její příjmení. Je patrné, že jeho dcera a její matka nejsou na žalobci nikterak závislé. Žalovaný neshledal, že by tyto okolnosti byly důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany (srov. str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Se závěry žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na ně. Soud dále podotýká, že žalobce v České republice sice uzavřel manželství, avšak to již bylo dle jeho slov rozvedeno. Pokud jde o skutečnost, že zde má žalobce dceru, Městský soud v Praze ve shodě s žalovaným konstatuje, že vztah žalobce s dcerou není natolik intenzivní (žalobce s dcerou nežije, dva roky ji neviděl a finančně na ni nepřispívá), aby již samotné vycestování žalobce představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Napadeným rozhodnutím nebyl žalobci zakázán vstup na území České republiky, žalobci nic nebrání v tom požádat o některou z forem povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců a na území České republiky následně legálně pobývat a realizovat zde svůj rodinný život (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71 či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2018 č. j. 6 Azs 369/2017 - 41). Žalobcem uváděné skutečnosti tak podle názoru soudu nejsou důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, nelze dospět k závěru, že by žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy.
22. Zdejší soud uzavírá, že žalovaný dostatečně posoudil významnost a trvalost změny situace na Kubě ve vztahu k důvodu, pro který byla žalobci udělena doplňková ochrana. Svůj závěr, že doplňkové ochrany již není třeba, řádně odůvodnil, přičemž vycházel z relevantních a aktuálních zdrojů. Posouzení žalovaného odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu. Městský soud v Praze tak souhlasí se žalovaným, že žalobci v jeho domovské zemi již nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
23. Jako nedůvodnou posoudil soud i námitku týkající se provádění důkazu cizozemskou veřejnou listinou, konkrétně kubánským migračním zákonem. Vzhledem k tomu, že novelizované znění kubánského migračního zákona bylo podstatné pro posouzení předmětné věci, bylo namístě, aby se žalovaný seznámil s jeho obsahem. Žalovaný si proto musel tento zákon opatřit a zajistit si jeho překlad do českého jazyka. Tento způsob opatření daného podkladu nepovažuje zdejší soud za nezákonný, žalovaný nebyl povinen ho provádět jako důkaz cizozemskou veřejnou listinou dle ust. § 53 odst. 4 správního řádu.

24. Pokud jde o konstatování žalobce, že napadeným rozhodnutím je nucen vycestovat z území České republiky, soud poznamenává, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci, kteří k tomu mají příslušné povolení. Napadeným rozhodnutím nebyla žalobci prodloužena doplňková ochrana, na území České republiky by mohl nadále pobývat za předpokladu, že by požádal o pobytové oprávnění a splnil podmínky dle zákona o pobytu cizinců. Soud poznamenává, že k legalizaci pobytu na území České republiky slouží primárně instituty dané zákonem o pobytu cizinců, nikoli ty upravené zákonem o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016 č. j. 6 Azs 166/2016-28).
25. K tvrzením žalobce ohledně odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu Městský soud v Praze uvádí, že žalobce v této části žaloby pouze obecně pojednal o právní úpravě správního řízení, žádné konkrétní námitky nevznikly, neuvedl, v čem spatřuje nesprávnost či nezákonnost postupu žalovaného. Soud tak pouze obecně a stručně konstatuje, že neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Za účelem jeho zjištění provedl s žalobcem pohovor a shromáždil dostatek informací o zemi jeho původu. Při pohovoru bylo žalobci umožněno uvést všechny podstatné skutečnosti týkající se důvodů podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, jeho života v České republice i důvodů, které ho vedly k opuštění domovské země. Zjišťoval jak skutečnosti svědčící v jeho prospěch, tak ty hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Před vydáním rozhodnutí umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu (protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 19. 9. 2018). Své závěry žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Soud tak nemá za to, že by žalovaný porušil příslušná ustanovení zákona o azylu či správního řádu.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. července 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.